

Cukrovka je jenom začátek

Sára Swarzová, Brno

Jasný případ. Je to anorektička nebo feťáčka, usoudil náš moudrý obvodní lékař, když za ním moje zoufalá matka před dvěma lety přišla a popsala mu moje učebnicové příznaky cukrovky. Předepsal mi nějaké pilulky, ale ještě štěstí, že jsem si včas přečetla návod.

V zimě roku 2002 jsem byla vlastně docela normální, téměř dospělá žena. Jen se mi právě hroutil celý život. Nejdřív jsem se octla s nesprávným mužem v nesprávný čas na nesprávném místě. A ani moje vlastní tělo nechtělo fungovat tak, jak by mělo. Začala jsem být neustále unavená a podrážděná. Taký jsem jen tak, bez jakéhokoliv úsilí začala hubnout.

Začínám se rozpouštět

Když už jsem vážila jen osmačtyřicet kilo, začaly se ozývat první zklamané hlasy, které se ptaly po nějaké té ženské křivce. Začala jsem se pořádně cpát, aby mi alespoň nepadaly kalhoty. Organismus odpovídal po svém – další tři kila dolů! Všechny kamarádky vzdychaly, že tohle by si taky daly líbit. Jenže ještě pravděpodobně nebyly v situaci, kdy jim běžně mizí kila přes noc a nedá se s tím nic udělat.

Přes noc se mi vůbec děly zajímavé věci. Jednoho rána jsem se například probudila s myšlenkou: Já snad blbě vidím! No ano. Prostě jsem najednou měla o půl dioptrie víc než večer.

A bylo hůř. Přišla obrovská žízeň a neustálá potřeba návštěv WC. Staří Egypťané moc dobře věděli, proč cukrovce říkali „nemoc, kdy se maso a kosti ztrácejí v moči“. Přesně tak se totiž cítíte. Jako byste se rozpouštěli.

A taky je vám pořád špatně. Jste nervní a rozlítostnění. Pořád se vám chce brečet. Nestiháte. Sotva se probudíte, už se vám chce

Moje přání je, aby se přestalo říkat: „ale život s diabetikem je přece tak omezující“.

zase spát. Všechno vás vyčerpává. Jakoby vás už nic na světě nezajímalo. Chcete jenom, aby to skončilo. Chcete umřít. Nemáte ani dost sil na to, aby vás to děsilo...

Výstup na Everest

Návštěva u toho osvíceného obvodáka přišla právě tehdy. Maminec pro mě dal nějaké vitaminy na podporu krevtvorby či co a podivné pilulky, jejichž návod sem si prozívatelně přečetla. Zjistila jsem, že to jsou léky zmiřující alergii na seno a v některých případech mohou zvyšovat chuť k jídlu. Jindy ovšem vyvolají zvracení, ale tam už asi pan doktor návod nedočel. V tu chvíli jsem se opravdu naštvála. Jestli mne má někdo léčit, tak ať je to proboha alespoň odborník. Léky na seno můžu vždycky spolykat potom.

A tak začala bezva jízda po nemocnicích. Ve dvou z nich nám sestřička vysvětlila, že nemá čas ani chuť s námi něco řešit a že čekací doba na lůžko je tři měsíce. Jestli do té doby umřu, vyřeší se tím kapacitní problém a celý personál mi bude in memoriam vděčný. Nashledanou.

A tak jsme to museli zkusit jinak – objíždět tak dlouho specialisty, dokud některý z nich něco neobjeví. Při mém tehdejší stavu se mi to jevilo jako výstup na Everest.

Ona ještě není mrtvá?

Měla jsem opravdu kliku, že mě zachránil hned ten první. Pohlédl na výsledky z laboratoře a zezelenal. Hovořil takovým tím tónem, který pravi – „jste v háji, ale ještě se nevěste“.

Tenhle postoj jsem moc nechápala. Vždyť mám jenom obyčejnou, hloupou cukrovku! V nemocnici jsem ještě nebyla, tak alespoň

uvídím, jak to tam chodí. Začíná jaro a pak už budu zase zdravá. Tak proč ten pohřební tón? To jsem ještě nevěděla, že mi v tu chvíli zbývaly dny, možná hodiny... V nemocnici mě nejdřív nechali zkolabovat, snad aby se přesvědčili, že na tom jejich zatraceném lůžku opravdu závisí můj život, ale hlavní je, že mě přijali. A tak jsem přišla do patnáctého patra – mého druhého domova.

Kapačky, inzulin, otázky, zda kouřím a kolik potratů mám za sebou... A dvě rozložitě dámy, které se mnou sdílely pokoj. Prý kolik mám cukr. Pravila jsem, že přes třicet a jestli je to dobře, nebo špatně. Ty dvě se shodly na tom, že podle všeho bych měla být mrtvá.

Jak uvěřit, že to nebolí

Navzdory všemu jsem se druhého dne probudila. Právě svítalo. Byl začátek dubna, obloha přecházela z rudé do blankytné, z chodby jsem slyšela cinkání nádobí. Po únavě, strachu a úzkosti nebylo ani stopy. Jakoby za těmi několika minulými měsíci někdo zavřel těžké dveře.

Vracela jsem se a měla jsem tolik chuti do života jako snad nikdy. Bylo to úžasné. Ty červánky, jaro a nádobí – všechno, s čím jsem se už rozloučila. Bylo to tady a já taky.

Měla jsem druhou šanci a nechtěla ztratit ani minutu. Sotva bylo možné vylézt z postele, nakoupila jsem si knížky o cukrovce a všechny je přelouskala během tří dnů.

Ke konci pobytu jsem si směla poprvé sama píchnout inzulin. Dlouho mi trvalo, než jsem přesvědčila ruku, že má opravdu píchnout jehlu do živého masa. Největší legrace na tom je, že to ani trochu nebolí, a přesto tak dlouho trvá, než tomu uvěříte.

To nejlepší, co mě mohlo potkat

Desátého dne pobytu jsem se cítila jako opravdu samostatný diabetik. Mé samostudium se vyplatilo. Pan doktor původem z Iránu mi na rozloučenou s nemocnicí předepsal dávky inzulinu a nějak se mu do receptu vloudila přebytečná jednička – místo 6 napsal 16. Zkusila jsem se nesměle zeptat, jestli těch 16 je skutečně to

pravé ořechové. Nebylo. A tak jsem přes všechny snahy osudu přežila i první noc po návratu z nemocnice.

A po té první noci přišlo nezapomenutelné jaro. Dostala jsem možnost dívat se na věci jinak. Čtyřikrát denně mi s inzulinovým perem v ruce dochází, že žiju a že to není nudná, všední samozřejmost. Je to skoro jako obřad. Cukrovka je možná to nejlepší, co mne mohlo potkat. Donutila mne vážit si každého dne.

A konečně zjedнала pořádek v mých vztazích. Nesprávný muž odešel, protože existence s nemocnou ženou není vždycky jenom zábava. A jednoho dne přišel ten, který je možná správný. A ačkoliv mne nejprve všichni pohřbili a o kondolence k nemoci nebyla nouze, pravdou zůstává, že cukrovka není konec. Právě naopak – je to začátek!

Kontakt: Sarah.Schwarz@seznam.cz